

احكام عدليه

NOMIKOI KANONEΣ

ΗΤΟΙ

ΑΣΤΥΚΟΣ ΚΩΔΗΞ,

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΙΚΟΥ

ΥΠΟ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Ι. ΦΩΤΙΑΔΟΥ

ΚΑΙ

ΙΩΑΝΝΟΥ Β' ΘΥΝΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΑΔΕΙΑ: ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΜΕΤΑ ΣΧΟΛΙΩΝ, ΕΡΜΗΝΕΙΩΝ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ.

—

ΒΙΒΛΙΟΝ ΣΤ'.

(کتاب الامانات)

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑ ΤΙΝΙ ΔΕΙΟΠΙΣΤΩ
ΚΡΙΘΕΝΤΙ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΩΝ ΑΛ-
ΛΟΤΡΙΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

1 8 7 3.

ΤΥΠΟΙΣ Ι. Α. ΒΡΕΤΟΥ.

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ

ΤΟΥ ΟΙΚΤΙΡΜΟΝΟΣ ΚΑΙ ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ ΘΕΟΥ.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΝ ΑΥΤΟΓΡΑΦΟΝ.

ΕΝΕΡΓΕΙΣΘΩ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΣΤ'.

ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΕΤΑΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑ ΤΙΝΙ ΑΞΙΟΠΙ-
ΣΤΩ· ΚΡΙΘΕΝΤΙ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΩΝ ΑΛΛΟΤΡΙΩΝ
ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ (امانات EMANAT).

(Σύγκριται ἐξ ἑνὸς προλόγου καὶ τριῶν τίτλων).

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

ΔΙΚΑΝΙΚΟΙ ΟΡΟΙ ΑΠΑΝΤΩΜΕΝΟΙ ΕΝ ΤΩ ΒΙΒΛΙΩ ΤΟΥΤΩ.

*Αρθρ. 762ον. امانت 'Εμανέτ = Εἶναι τὸ παρά τινι ἀξιοπίστῳ
(ἢ πιστικῷ) (1) κριθέντι εὐρισκόμενον ἀλλότριον πρᾶγμα.

Εἴτε διὰ συναλλάγματος τὸν σκοπὸν τοῦτον προτιθεμένου, οἷα
ἐστὶν ἡ παρακαταθήκη, παρεδόθη αὐτῷ, εἴτε δυνάμει οἷαςδήποτε
ἄλλης συμβάσεως, οἷον ἐκμισθώσεως καὶ χρησιδανείου κατέχει αὐτὸ,
εἴτε τέλος πάντων περιῆλθεν εἰς χεῖρας αὐτοῦ τυχαίως καὶ ἄνευ
τινὸς συναλλάγματος, οἷον τὸ πρᾶγμα ὅπερ ὁ ἀῆρ ἔφερεν εἰς τὴν

(1) Πιστικὸς λέγεται, ἐν ᾧ ἐμπιστεύονται τινὰ πράγματα καὶ διὰ
τοῦτο καὶ τὸν κριθέντα ἀξιοπίστον εἰς φυλακὴν πλοίου, πιστικὸν
λέγουσι τῆς γῆς· N. 57. cod.

οικίαν ἡμῶν ἐκ γειτονικῆς τινος οἰκίας, δὲν μένει εἰς χεῖρας ἡμῶν ὡς παρακαταθήκη, διότι δὲν μᾶς παρεδόθη πρὸς φύλαξιν διὰ συναλλαγματος, ἀλλ' εἶναι ἀπλῶς ἐμπίστευμα ع ا ل ا ἑμμανέτ.

"Ἀρθρ. 763ον. ع ا ل ا و ب ع د ا " = Παρακαταθήκη εἶναι τὸ πρὸς φύλαξιν παρατιθέμενόν τι πρᾶγμα (1).

"Ἀρθρ. 764ον. ع ا ل ا 'Ιδᾶ' = Παρατιθέναι, παραθήκη· εἶναι τὸ ἐμπιστεύεσθαι τὴν φύλαξιν ἰδίου πρᾶγματος εἰς ἕτερον (2). Καὶ ὁ μὲν δοῦς τὸ πρᾶγμα ὀνομάζεται ع د و μουδῆ· καταθέσας ἢ παρακαταθέτης, ὁ δὲ λαβὼν αὐτὸ ع ا ل ا βεδίι' καὶ ع د و μουστεβδῆ· = θεματοφύλαξ.

"Ἀρθρ. 765ον. ع ا ر ي ت 'Αριγέτ' = Χρησιδάνειον· εἶναι τὸ πρᾶγμα, οὗτινος παρέχει τις ἑτέρῳ τὴν χρῆσιν δωρεάν· λέγεται πρὸς τοῦτοις καὶ ع ا و μουᾶρ καὶ ع ا و μουστεᾶρ.

"Ἀρθρ. 766ον. ع ا ر 'Ιᾶρ' = Κίχρησις· εἶναι τὸ δανείζειν ἐπὶ χρήσει. Ὁ δοῦς τὸ πρᾶγμα ὀνομάζεται ع ا و μουᾶρ = χρήστης.

"Ἀρθρ. 767ον. ع ا ر ي ت 'Ιστιᾶρέ' = Κιχρηῖται, δανείζεσθαι ἐπὶ χρήσει· ὁ λαβὼν καλεῖται ع ا و μουστεᾶρ = χρῆσάμενος.

(1) Παρακαταθήκη ἐστὶ, τὸ ἐπὶ παραφυλακῇ τινι διδόμενον (Ἐξέλιβ.).

(2) Παραθήκην ὀνομάσασμεν ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἀκολούθοις τὴν πράξιν τοῦ παρατιθέναι (ع ا ل ا 'Ιδᾶ')· παρακαταθήκην δὲ τὸ παρακατιθέμενον πρᾶγμα (ع ا ل ا βεδιά').

Σημ. Μεταφρ.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΤΙΝΕΣ ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΛΛΟΤΡΙΑΣ ΧΕΙΡΑΣ
ΕΜΠΕΠΙΣΤΕΥΜΕΝΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ (امانات | EMANAT).

"Αρθρ. 768ον. Ἐκ τοῦ امانت ἐμανέτ δὲν γεννᾶται ἐνοχή. Δη-
λαδῆ, ἐὰν τὸ παρά τι ἐμπίσιψ (چما ἐμίν) εὐρισκόμενον ἀλλότριον
πρᾶγμα φθαρῆ ἄνευ αἰτίας ἢ ἐλλείψεως (قصا τακσήρ) αὐτοῦ, ὁ
φύλαξ δὲν ὑπόκειται εἰς ἀποζημιώσιν.

"Αρθρ. 769ον. Ἐὰν εὐρών τις καθ' ὁδὸν ἢ ἀλλαχόθι πρᾶγμα τι
παραλάβῃ αὐτὸ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ τὸ οἰκαιοποιήσῃ, θεωρεῖται
ὡς ἄρπαξ.

Ἐπομένως, ἐὰν τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο ἀπολεσθῇ, καὶ ἂν ἔτι δὲν ὑ-
πῆρξεν αἰτία ἢ ἐλλειψίς αὐτοῦ εἰς τοῦτο, πάλιν ἐνέχεται διὰ τὴν
ἀπώλειαν.

Ὅταν ὁμως παρέλαβεν αὐτὸ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ τὸ παραδώσῃ
εἰς τὸν κύριόν του, τὸ πρᾶγμα θεωρεῖται ὡς ἀπλοῦν امانت ἐμανέτ
εἰς χεῖρά, του καὶ ὀφείλει ἵνα παραδώσῃ αὐτὸ εἰς τὸν ἀπολέσαντα,
ἐὰν οὗτος ᾔῃαι γνωστός.

Ἐὰν δὲ ᾔῃαι ἄγνωστος ὁ κύριος τοῦ πρᾶγματος, τὸ πρᾶγμα τότε
εἶναι (اطال λ ο υ κ α τ ἂ) ἔρμαιον· μένει δὲ πάλιν εἰς χεῖρας τοῦ εὐ-
ρόντος (طال مۇلتەكەت) ὡς ἐμανέτ.

"Αρθρ. 770ον. Ὁ εὐρών παραπεσόν τι πρᾶγμα (اطال مۇلتەكەت) κοινοποιεῖ τὸ εὐρημά του.

Μέχρις οὗ δὲ παρουσιασθῇ ὁ κύριος τοῦ πρᾶγματος, τοῦτο μένει
ὑπὸ τὴν φύλαξιν αὐτοῦ ὡς امانت ἐμανέτ. Ὄφειλει δὲ νὰ τὸ ἀ-
ποδώσῃ, ἅμα ὡς παρουσιασθῇ τις καὶ ἀποδείξῃ ὅτι εἶναι ἰδιόν του.

"Αρθρ. 771ον. Ἐὰν πρᾶγμα τι ἀπολεσθῇ τυχαίως ἐν ᾧ εὐρίσκε-
ται εἰς ἀλλοτρίας χεῖρας, ὁ κατέχων αὐτὸ ὀφείλει ἐξάπαντος νὰ
ἀποζημιώσῃ τὸν κύριόν του, ἐὰν ἔλαβεν αὐτὸ ἄνευ τῆς ἀδείας του.
Ἐὰν δὲ κατέχεν αὐτὸ τῇ ἀδείᾳ τοῦ κυρίου του, δὲν ἀποζημιούσῃ αὐ-

τόν· διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸ πρᾶγμα θεωρεῖται ὡς **ΛΑΙ
ΕΜΑΝΕΤ**.

Ἐὰν ἔλαβεν ὁμῶς αὐτὸ ὑπὸ διατίμησιν πρὸς ἀγορὰν ἢ διαπώλη-
σιν ὀφείλει ἀποζημίωσιν.

Π. γ. Ἐάν τις εὐρισκόμενος ἐν ὑελοπωλείῳ λάβῃ χωρὶς τὴν ἄ-
δειαν τοῦ κυρίου τοῦ ἐργαστηρίου εἰς χεῖρας ἐν ποτήριον, ὑπόκειται
εἰς ἀποζημίωσιν, ἐὰν τὸ ποτήριον πεσόν ἐκ τῶν χειρῶν του συν-
τριβῆ.

Ἐὰν δὲ ἔλαβεν αὐτὸ τῇ ἀδείᾳ τοῦ κυρίου καὶ ἐν ᾧ ἐθεώρει αὐτὸ
ἔπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν του τυχαίως καὶ συντριβῆ δὲν ἐνέχεται. Ἐὰν
δὲ πέσῃ ἐπὶ ἄλλων δοχείων καὶ θραύσῃ καὶ ταῦτα, ἐνέχεται δι'
αὐτὰ τὰ τελευταῖα μόνον, οὐχὶ ὅμως καὶ δι' ἐκεῖνο ὅπερ εὐρίσκειτο
εἰς χεῖράς του ὡς **ΛΑΙ ΕΜΑΝΕΤ**.

Ἐὰν ὅμως ἠρώτησε περὶ τῆς τιμῆς τὸν κύριον τοῦ ἐργαστηρίου
καὶ ὀρίσαντος τούτου αὐτὴν καὶ εἰπόντος ἅμα τό: λάβε, πέσῃ ἀ-
κολούθως ἐκ τῶν χειρῶν του καὶ συντριβῆ, ἐνέχεται.

Ἐπίσης ἐὰν, ἐν ᾧ πίνει τις ποτόν τι (شربت serpetè) ὀλισθήσῃ ἐκ
τῶν χειρῶν του καὶ συντριβῆ τὸ ποτήριον, δὲν ἐνέχεται, διότι ἐκρά-
τει αὐτὸ ὡς χρησιδάνειον καὶ ἐπομένως ἦτο **ΛΑΙ ΕΜΑΝΕΤ**.

Ἐὰν ὅμως τὸ ποτήριον ἔπεσεν ὡς ἐκ τῆς κακῆς του χρήσεως
ἐνέχεται.

Ἄρθρ. 772ον. Ἡ ἐξυπακουομένη ἄδεια ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν ῥη-
τῶς διδομένην.

Ἐὰν ὅμως ὑπάρχῃ ῥητὴ ἀπαγόρευσις, δὲν ἰσχύει ἡ ἐξυπακου-
ομένη ἄδεια.

Π. γ. Ὁ εἰτελῶν εἰς οἰκίαν τῇ ἀδείᾳ τοῦ κυρίου αὐτῆς θεωρεῖται
ὡς ἔχων ἄδειαν νὰ πῖν ὕδωρ καὶ διὰ τοῦ ἐμπρὸς κειμένου ποτηρίου.
Ἐὰν ᾖθεν, ἐν ᾧ πίνει ὀλισθήσῃ τυχαίως τὸ ποτήριον, καὶ πεσόν
συντριβῆ δὲν ἐνέχεται.

Ἐὰν ὅμως ὁ αἰκοδεσπότης ἀπηγόρευσεν αὐτῷ ῥητῶς νὰ ἐγγίσῃ
τὸ ποτήριον ἐκεῖνο, οὗτος λαμβάνων αὐτὸ εἰς χεῖρας, ἐνέχεται διὰ
τὴν πτώσιν καὶ θραύσιν του.

ΤΙΤΛΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗΣ (ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΔΥΟ ΚΕΦΑΛΑΙΑ.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΔΑΧΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΘΗΚΗΣ.

Ἄρθρ. 773ον. Ἡ παραθήκη συνίσταται διὰ πρότάσεως καὶ παραδοχῆς (إيجاب وقبول ἰδζ'απ βέ καποὺλ) εἴτε ῥητῶς ἐκφραζομένης, εἴτε καὶ ἐξυπακουομένης ἀπλῶς.

Π. χ'. Ἐὰν ὁ κύριος τῆς παρακαταθήκης εἴπῃ: παρ' ἐθῆ καὶ σοι τοῦτο τὸ πρᾶγμα καὶ ὁ θεματοφύλαξ ἀπκνήτησῃ: ἐδέχθη ν, συνίσταται παραθήκη δι' ἀμοιβαίας συναίνεσεως ῥητῶς ἐκφρασεύσης.

Ἐπίσης, ἐὰν εἰσελθόντι τινὶ εἰς ξενῶνα καὶ ἐρωτήσῃν τοῦ νὰ δέσῃ τὸ ζῶον αὐτοῦ, ὁ ξενοδόχος δεῖξῃ μέρος τι διὰ τοῦτο καὶ ἐκεῖνος δέσῃ ἐκεῖ τὸ ζῶον, συνίσταται ἐξυπακουομένης παραθήκη.

Ἐπίσης, ἐὰν ἀφεί τις ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τινὸς πρᾶγμα τι ἀναχωρήσῃ, ὁ δὲ κύριος τοῦ ἐργαστηρίου ἰδὼν αὐτὸ σιωπήσῃ, τὸ πρᾶγμα μένει παρ' αὐτῷ ὡς παρακαταθήκη.

Ἐὰν ὁμοῦς ὁ κύριος τοῦ ἐργαστηρίου ἀποδώσῃ τὸ πρᾶγμα λέγων, ὅτι δὲν δέχεται αὐτὸ, δὲν συνίσταται παραθήκη.

Ἐπίσης, ἐὰν τις ἀφήσῃ ὡς παρακαταθήκην παρά τισι πρᾶγμα τι, οὗτοι δὲ ἰδόντες αὐτὸ σιωπήσωσι, πάντες θεωροῦνται ὡς θεματοφύλακες αὐτοῦ· ἐὰν ὁμοῦς ἀναχωρήσωσιν ἐκ τοῦ τόπου ἐκείνου ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, ὁ τελευταῖος μείνας θεωρεῖται ὡς ὁ μόνος θεματοφύλαξ.

Ἄρθρ. 774ον. Ὅ,τε παραθέσας καὶ ὁ θεματοφύλαξ δύνανται ὁπόταν θέλωσι νὰ διαλύσωσι μονομερῶς τὴν σύμβασιν τῆς παραθήκης.

Ἄρθρ. 775ον. Εἶναι ὄρος ἀπαραίτητος ὅπως τὸ πρᾶγμα τι μόνον

πρᾶ μχ ἦναι ἐξουσιαστὸν (خروجي بآزي γεδὲ σαλήχ) καὶ ἡ παραλαβὴ αὐτοῦ δυνατή.

Ὅθεν ἄκυρος εἶναι ἡ παραθήκη τοῦ ἐν τῷ ἀέρι πτηνοῦ.

Ἄρθρ. 776ον. Ἀπαιτεῖται ὄπω; ἀμφοτέροι οἱ συναλλαττόμενοι ἔχουσι σώως τὰς φρένας καὶ ἀνεπτυγμένην τὴν κρίσιν.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἦναι καὶ ἐνήλικες.

Ἐπομένως ὁ μανιακὸς καὶ ὁ μὴ ἔχων ἀνεπτυγμένην τὴν κρίσιν ἀνήλιξ (خروجي ساپی غایری مومعیرگی = ὁ πλησιέστερος εἰς τὴν νηπιότητα, infantiae proximus) οὔτε παραθέτουσιν οὔτε λαμβάνουσι παρακαταθήκην ἐγκύρως.

Ἐγκύρως ὅμως λαμβάνει καὶ δίδει παρακαταθήκην ὁ ἀνεπτυγμένην ἔχων τὴν κρίσιν ἀνήλιξ (خروجي ساپی مومعیرگی = ὁ πρόσηλος, pubertatae proximus) ὃν χειράφετος (خروجي مەزەوون).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

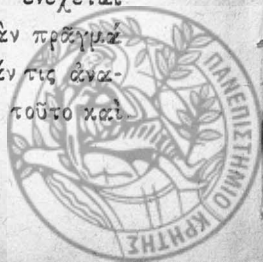
ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗΣ ΚΑΙ ΕΝΟΧΗ ΠΗΓΑ- ΖΟΥΣΑ ΕΞ ΑΥΤΗΣ.

Ἄρθρ. 777ον. Ἡ παρακαταθήκη (اميدو بەديا) εἶναι ἐμπίστευμα (امانتي) ἐμάνετι ἐν χερσὶ τοῦ θεματοφύλακος.

Ὅθεν, ἐὰν ἀπολεσθῇ ἡ φθαρεῖ ἀνευ αἰτίας τοῦ θεματοφύλακος ἢ ἐλλείψεως αὐτοῦ περὶ τὴν φύλαξιν, οὔτος οὐδεμίαν φέρει εὐθύνην.

Ἐὰν ὅμως ὁ θεματοφύλαξ ἀνέλαβε τὴν φύλαξιν τῆς παρακαταθήκης ἐπὶ μισθῷ, καὶ φθείρῃ αὐτὴν δι' αἰτίας ἣν ἠδύνατο ν' ἀποφύγῃ, ὑπόκειται εἰς ἀποζημίωσιν.

Π. χ. Ἐὰν τὸ πρᾶ τινα κατατεθειμένον ὠρολόγιον πέσῃ ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τυχαίως καὶ συντριβῇ, οὔτος δὲν ἐνέχεται· ἐνέχεται ὅμως ἐὰν συντρίψῃ τὸ ὠρολόγιον καταπατῶν αὐτὸ, ἢ ἐὰν πράγματι πρὸς ἐκ τῶν χειρῶν του συντρίψῃ αὐτό. Ἐπίσης, ἐάν τις ἀναλάβῃ τὴν φύλαξιν ἀλλοτρίου πράγματος πληρωθεὶς διὰ τοῦτο καὶ

ἀπολῆση αὐτὸ δι' αἰτίας ἢν ἠδύνατο ν' ἀποφύγη, εἶον ἐὰν ἐκλάπη τὸ πρᾶγμα, ὑπόκειται εἰς ἀποζημίωσιν.

Ἄρθρ. 778ον. Ἐὰν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ὑπηρέτου τοῦ θεματοφύλακος πέση τι ἐπὶ τῆς παρακαταθήκης καὶ συντρίψῃ αὐτήν, ἢ ἀποζημίωσις βάρυνει τὸν ὑπηρέτην.

Ἄρθρ. 779ον. Αἰτία (ἡμεῖ τεχθδι) εἶναι ἢ παρὰ τὴν γνώμην τοῦ καταθέσαντος οἰδηθήποτε χρήσις τῆς παρακαταθήκης.

Ἄρθρ. 780ον. Ὁ θεματοφύλαξ φυλάττει τὴν παρακαταθήκην ὡς ἴδιον πρᾶγμα, ἢ αὐτοπροσώπως, ἢ καὶ δι' ἑτέρου ἀνθρώπου τῆς ἐμπιστοσύνης του.

Ἐὰν δὲ ἢ παρακαταθήκη ἀπολεσθῇ ἄνευ αἰτίας ἢ ἑλλείψεως τοῦ ἐμπίστου ἀνθρώπου τοῦ θεματοφύλακος, οὐδέτερος τούτων ἐνέχεται.

Ἄρθρ. 781ον. Ὁ θεματοφύλαξ δύναται νὰ φυλάξῃ παρακαταθήκην ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἢ θὰ φυλάττει καὶ τὰ ἴδια του πρᾶγματα.

Ἄρθρ. 782ον. Εἰς τὴν φύλαξιν τῆς παρακαταθήκης ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ τις τὴν αὐτὴν ἐπιμέλειαν, ἥτις καταβάλλεται συνήθως περὶ τὴν φύλαξιν τῶν ὁμοειδῶν αὐτῷ πραγμάτων.

Ἡ ἐναπόθεσις ὅθεν παρακαταθήκης συνισταμένης εἰς χρήματα ἢ πολυτίμους λίθους ἐν τῷ ἀχυρῶνι ἀποτελεῖ ἑλλείψιν περὶ τὴν φύλαξιν αὐτῆς, διὸ ἐν περιπτώσει ἀπωλείας, ὁ θεματοφύλαξ ὑπόκειται εἰς ἀποζημίωσιν.

Ἄρθρ. 783ον. Ὅταν οἱ θεματοφύλακες ᾖναι πολλοί, ἢ δὲ παρακαταθήκη πρᾶγμα ἀδιαιρέτον, τότε ἢ τῇ ἀδείᾳ τοῦ ἐνός φυλάττει αὐτὴν ὁ ἕτερος, ἢ ἐλάττερος αὐτῶν φυλάττει αὐτὴν ἐξ ὑπαμοιβῆς.

Ἐὰν ἐν τῇ περιπτώσει τούτῃ ἢ παρακαταθήκη φθαρῇ ἢ ἀπολεσθῇ ἄνευ αἰτίας ἢ ἑλλείψεώς τινος, οὐδεὶς τῶν θεματοφύλακων ἐνέχεται.

Ἐὰν δὲ ἢ παρακαταθήκη ᾖναι διαιρητὴ, οἱ θεματοφύλακες διαιροῦσιν αὐτὴν εἰς ἴσα μέρη καὶ φυλάττει ἕκαστος τὸ ἰδικόν του. Οὐδεὶς δ' αὐτῶν δύναται νὰ παραδώτῃ τὸ μέρος του εἰς ἕτερον θεματοφύλακα ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ καταθέσαντος.

Ἐὰν δὲ τὸ δῶση καὶ ἀπολεσθῇ εἰς χεῖρας τοῦ ἄλλου, ἄνευ αἰτίας ἢ ἑλλείψεως ὁ λαβὼν δὲν ἐνέχεται.

Ὁ δούς ὅμως ὑπόκειται εἰς ἀποζημίωσιν διὰ τὸ ἴδιον μερίδιον.

Ἄρθρ. 784ον. Οἱ κατὰ τὴν σύστασιν τῆς παραθήκης συμφωνούμενοι ὄροι τότε μόνον ἰσχύουσιν, ἔταν ἦναι ὠφέλιμοι καὶ ἡ τήρησις αὐτῶν δυνατὴ, ἄλλως θεωροῦνται ἄκυροι.

Π. χ. Ἐὰν τὴν παρακαταθήκην ἦν ἔλαβεν ἐπὶ τῷ ὄρῳ ὅπως φυλάττη αὐτὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ του ὁ θεματοφύλαξ, ἕνεκα πυρκαϊᾶς ἐκραγείσης, ἀναγκασθῆ νὰ μεταφέρῃ ἀλλοχόστῃ, ὁ ὄρος εἰς ὃν ὑπεβλήθη παραλαμβάνων τὴν παρακαταθήκην εἶναι ἤδη ἀνίσχυρος. Ἐὰν ὅθεν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ μετὰ τὴν ἀλλοχόστῃ μετακόμισις τῆς φθορῆς ἢ ἀπολεσθῆ ἢ παρακαταθήκη ἄνευ αἰτίας ἢ ἑλλείψεως τοῦ θεματοφύλακος, οὗτος οὐδεμίαν φέρει ἐνοχλήν.

Ἐπίσης, ἐὰν ὁ καταθέσας διατάξῃ τὸν θεματοφύλακα νὰ φυλάττῃ ὁ ἴδιος τὴν παρακαταθήκην ἀπαγορεύων αὐτῷ νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τὴν σύζυγον, ἢ τὸ τέκνον του, ἢ εἰς τὸν ὑπηρέτην του, ἢ εἰς τὸν ἄνθρωπον εἰς ὃν ἐμπιστεύεται συνήθως τὰ ἴδια του πράγματα, ἢ ἀπαγορεύσει αὐτὴ δὲν ἰσχύει, ἐὰν ὁ θεματοφύλαξ εὐρεθῆ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ παραδώσῃ τὸ πρᾶγμα εἰς τινὰ ἐκ τῶν εἰρημένων. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει φθειρομένης ἢ ἀπολλυμένης τῆς παρακαταθήκης μετὰ τὴν παράδοσιν ἄνευ αἰτίας ἢ ἑλλείψεως τινος, οὐδεὶς ὑπόκειται εἰς ἀποζημίωσιν.

Ἐπίσης, ὅμως εἰς αὐτὴν ὁ θεματοφύλαξ, ἐὰν παρέδωκε τὸ πρᾶγμα ἄνευ ἀνάγκης.

Ἐπίσης, ἐὰν συνεφωνήθῃ, ὅπως ἡ παρακαταθήκη φυλαχθῆ ἐν ἐνὶ ὠρισμένῳ δωματίῳ τῆς οἰκίας καὶ ὁ θεματοφύλαξ φυλάξῃ αὐτὴν ἐν ἐτέρῳ δωματίῳ τῆς αὐτῆς οἰκίας, ὁ ὄρος οὗτος θεωρεῖται ὡς ἄκυρος, ἐὰν τὰ δύο δωμάτια ἦναι ἴσα ὡς πρὸς τὴν ἀσφάλειαν.

Ἐπομένως καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ θεματοφύλαξ δὲν ἐνέχεται διὰ τὴν φθορὰν τῆς παρακαταθήκης.

Ἐὰν ὅμως τὰ δωμάτια διαφέρωσιν, εἴον ἐὰν τὸ ἐν ἦναι λίθινον καὶ τὸ ἕτερον ξύλινον, ὁ ὄρος εἶναι ἔγκυρος καὶ ὁ θεματοφύλαξ ὀφείλει νὰ φυλάξῃ τὴν παρακαταθήκην ἐν τῷ συμφωνηθέντι δωματίῳ.

Θέτων δὲ τὴν παρακαταθήκην εἰς δωμάτιον παρέχον ὀλιγώτερον ἐχέγγυα ἀσφαλείας παρὰ τὸ συμφωνηθὲν, ἐνέχεται διὰ πᾶσαν φθορὰν.

"Αρθρ. 785ον. Ὁ θεματοφύλαξ παρακαταθήκης, ἥς ὁ κύριος εἶναι ἄφαντος (بُاعٌ جاهٍ) καὶ ἀγνοεῖται ἂν ζῆ ἢ ἀπέθανεν, ὀφείλει εἶνα φυλάξῃ αὐτὴν μέχρι οὗ ἐξακριβωθῇ ὁ θάνατος αὐτοῦ.

Ἐὰν ὅμως ἡ παρακαταθήκη σύγκηται ἐκ πραγμάτων ὑποκειμένων εἰς φθορὰν, δύναται, τῇ ἀδείᾳ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, νὰ πωλήσῃ αὐτὴν καὶ νὰ κρατήσῃ τὸ τίμημα ὡς παρακαταθήκην.

Ἄλλὰ καὶ ἐὰν δὲν ἐκποιήτῃ τὴν παρακαταθήκην καὶ φθορῇ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ χρόνου, ὁ θεματοφύλαξ οὐδεμίαν φέρει ἐνοχλήν.

"Αρθρ. 786ον. Τὰ ἐξόδα τῆς συντηρήσεως τῆς παρακαταθήκης, οἷον, ἐὰν ᾖ ἵππος ἢ βοῦς καὶ χρήσῃ διατροφῆς, εἰσὶν εἰς βάρος τοῦ κυρίου αὐτῆς.

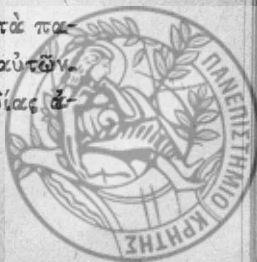
Ἐὰν ὁ καταθέσας ᾖ ἄφαντος, (بُاعٌ جاهٍ), ὁ θεματοφύλαξ ἀναφέρεται εἰς τὴν δικαστικὴν ἀρχήν, ἣτις διατάττει τὰ συμφερότερα εἰς τὸν καταθέσαντα οἷον, ἐὰν ἡ ἐκμισθωσις τῆς παρακαταθήκης ᾖ δυνατὴ, ἐκμισθοῖ αὐτὴν ὁ θεματοφύλαξ τῇ γνώμῃ τῆς εἰρημένης ἀρχῆς καὶ ἐκ τοῦ μισθώματος ποιεῖ τὰ τῆς συντηρήσεως ἐξόδα, ἢ ἐκποιεῖ αὐτὴν εἰς τιμὴν οὐχὶ κατωτέρην τῆς ὑπὸ πραγματογνωμόνων ἐκτιμηθείσης ἀξίας τῆς. Ἐὰν δὲ δὲν ᾖ δυνατὴ ἡ ἐκμισθωσις αὐτῆς, πωλεῖ αὐτὴν, καὶ πάλιν τῇ γνώμῃ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, ἀμέσως, ἢ μετὰ τρεῖς τὸ πολὺ ἡμέρας, καθ' ἃς συντηρεῖ αὐτὴν ἐξ ἰδίων, ἐπὶ τιμῇ ὡσαύτως ἴση πρὸς τὴν κατ' ἐκτίμησιν ἀξίαν αὐτῆς. Ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει ὁ θεματοφύλαξ ἀπαιτεῖ παρά τοῦ καταθέσαντος τριῶν ἡμερῶν, τὸ πολὺ, δαπάνας διὰ τὴν συντήρησιν τῆς παρακαταθήκης.

Ἐὰν ὅμως ἐξώδευσεν ἀνευ ἀδείας τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, δὲν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τὰ ἐξόδα ταῦτα παρά τοῦ κυρίου τῆς παρακαταθήκης.

"Αρθρ. 787ον. Καταστρεφομένης τῆς παρακαταθήκης ἢ ἐλαττωμένης τῆς ἀξίας αὐτῆς, ἐξ αἰτίας ἢ ἑλλείψεως τοῦ θεματοφύλακος, οὗτος ἐνέχεται εἰς ἀποζημίωσιν.

Π. χ. Ἐὰν ὁ θεματοφύλαξ δαπανήσῃ εἰς ἰδίας ἀνάγκας τὰ παρατεθέντα αὐτῷ χρήματα, ὀφείλει ν' ἀποζημιώσῃ τὸν κύριον αὐτῶν.

Οὕτω τοίνυν ἐὰν ὁ θεματοφύλαξ, ἀφοῦ δαπανήσῃ εἰς ἰδίας ἀ-

νάγκας τὰ χρήματα τὰ ὅποια παρετέθησαν αὐτῷ ἐντὸς χρηματοθήκης, ἀντικαταστήσῃ αὐτὰ ἐξ ἰδίων, πάλιν ἐνέχεται διὰ τὴν μετὰ ταῦτα ἀπώλειαν τῶν χρημάτων καίτοι μὴ προσελθοῦσαν ἐξ αἰτίας ἢ ἐλλείψεως αὐτοῦ.

Ἐπίσης, ἐὰν ὁ θεματοφύλαξ ἐπιβάς τοῦ παρατεθειμένου αὐτῷ ζώου ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ καταθέσαντος, μεταβῇ που καὶ καθ' ὁδὸν πάθῃ τὸ ζῶον ἐκ τοῦ ἐκτάκτου δρόμου, ἢ ἐξ ἄλλης τινὸς αἰτίας ἢ καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς αἰτίας ἀπολεσθῇ, ἢ κλαπῇ καθ' ὁδὸν, ὁ θεματοφύλαξ ἐνέχεται εἰς ἀποζημίωσιν.

Ἐσαύτως ὑπόλογος θεωρεῖται ὁ θεματοφύλαξ διὰ τὴν ἐκ πυρκαϊᾶς ἀπολεσθεῖσαν παρακαταθήκην, ἐὰν δὲν ἐφορόντισε νὰ μεταφέρῃ αὐτὴν ἀλλεχόσε καίτοι δυνάμενος νὰ πράξῃ τοῦτο.

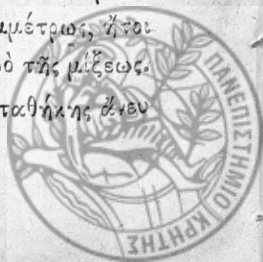
Ἄρθρ. 788ον. Αἰτία τοῦ θεματοφύλακος λογίζεται, καὶ ἐὰν συμμίξῃ τὴν παρακαταθήκην ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ κυρίου αὐτῆς μετ' ἄλλου πράγματος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται ἀκολούθως νὰ ἀχωρισθῇ.

Ἐὰν ὅθεν ὁ θεματοφύλαξ ἀναμίξας τὰς παρατεθειμένας αὐτῷ π. χ. χρυσᾶς ὀθωμανικᾶς λίρας μετ' ἄλλων ἰδίων ἢ καὶ ἀλλοτρίων ἐπίσης παρατεθειμένων αὐτῷ λιρῶν τοῦ αὐτοῦ εἴδους ἀπολέσῃ ἀκολούθως αὐτάς, ἐνέχεται εἰς ἀποζημίωσιν· ἐπίσης ἐνέχεται καὶ ἐὰν ἐκλάπησαν αἱ λίραι.

Ἐὰν δὲ τρίτος τις ἀνέμιξῃ τὰς λίρας ἐκεῖνας, ὑπόλογος εἶναι αὐτός ὁ τρίτος.

Ἄρθρ. 789ον. Ἐὰν ἡὼς ἀνωτέρω σύμμιξις τῆς παρακαταθήκης μετ' ἄλλων πραγμάτων ἐκτελεσθῇ παρὰ τοῦ θεματοφύλακος τῆ ἀδείας τοῦ παραθέσαντος, ἢ συμβῇ αὐτομάτως, καὶ ἄνευ αἰτίας τοῦ θεματοφύλακος, οἷον ἂν διατρηθῇ ἀφ' ἐκυτοῦ τὸ ὄν· παρακαταθήκη φυλαττόμενον ἐν κιβωτίῳ βαλάντιον καὶ αἱ ἐν αὐτῷ λίραι χυθεῖσαι ἀναμιχθῶσι μετὰ τῶν τοῦ κιβωτίου, ὁ θεματοφύλαξ καὶ ὁ παραθέσας διανεμόνται μεταξὺ τῶν τὸ ὄλον τοῦ μίγματος συμμετρῶς, ἢ τοὶ ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ τὸ ὅποιον ἀνήκεν εἰς ἐκάτερον πρὸ τῆς μίξεως.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀπολλυμένης τῆς παρακαταθήκης ἄνευ

αιτίας και ἐλλείψεως τινος (τυχαίως), κάμμία εὐθύνη δὲν πηγάζει διὰ τὸν θεματοφύλακα.

Ἄρθρ. 790ον. Ὁ θεματοφύλαξ δὲν δύναται νὰ ὑποπαράθεσῃ εἰς ἕτερον τὴν παρακαταθήκην ἄνευ ἀδείας τοῦ κυρίου αὐτῆς.

Πράττων δὲ τοῦτο ἐνέχεται διὰ πᾶσαν βλάβην και ἀπώλειαν.

Ἐὰν δὲ ἡ παρακαταθήκη ἀπωλέσθῃ ἐξ αιτίας ἡ ἀμελείας τοῦ δευτέρου θεματοφύλακος, ὁ κύριος αὐτῆς κινεῖ καθ' ὅποτέρου τῶν δύο θεματοφυλάκων θέλῃ τὴν περι ἀποζημιώσεως ἀγωγὴν· ἐὰν δὲ ὁ πρῶτος θεματοφύλαξ ἀποζημιώσῃ τὸν κύριον τῆς παρακαταθήκης, ἔχει ἀναγωγὴν κατὰ τοῦ δευτέρου.

Ἄρθρ. 791ον. Ἐὰν ὁ θεματοφύλαξ παραθέσῃ τὴν παρ' αὐτῷ παρακαταθήκην εἰς ἕτερον και ὁ κύριος αὐτῆς ἐκφράσῃ τὴν συναίνεσίν του εἰς τοῦτο, ὁ πρῶτος θεματοφύλαξ παύει τοῦ νὰ ἦναι τοιοῦτος και μένει εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ ὁ δεύτερος.

Ἄρθρ. 792ον. Οὐ μόνον νὰ μεταχειρισθῇ δύναται τὴν παρακαταθήκην τῇ ἀδείᾳ τοῦ κυρίου αὐτῆς ὁ θεματοφύλαξ ἀλλὰ και νὰ ἐκμισθώσῃ, δανείσῃ ἐπὶ χρήτει, ἢ ἐνεχυριάσῃ αὐτήν.

Ἐὰν ὅμως ἐκμισθώσῃ, ἢ δανείσῃ, ἢ ἐνεχυριάσῃ αὐτὴν ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ κυρίου αὐτῆς και φθαρῇ, ἢ ἀπολεσθῇ, ἢ πάθῃ βλάβην τινὰ ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ μισθωτοῦ, ἢ τοῦ χρησαμένου, ἢ τοῦ ἐνεχυρούχου πιστωτοῦ, ἢ ἀποζημιώσις βαρύνει αὐτὸν (τὸν θεματοφύλακα).

Ἄρθρ. 793ον. Ἐὰν ὁ θεματοφύλαξ δανείσῃ τὰ παρ' αὐτῷ κατατεθέντα χρήματα και ὁ παραθέσας δὲν ἐκφράσῃ τὴν συγκατάθεσίν του εἰς τοῦτο, τὰ χρήματα κινδυνεύουσιν εἰς βῆρος τοῦ θεματοφύλακος.

Ἐπίσης διὰ τὸν θεματοφύλακα κινδυνεύουσι τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα παρακαταθεσιμὰ ὄντα αὐτῷ, διέθεσεν εἰς κανονισμόν χρέους τοῦ παραθέσαντος, ἐὰν οὗτος ἀποδοκιμάσῃ τὴν πρᾶξιν ταύτην.

Ἄρθρ. 794ον. Ἄμα αἰτήσαντος τοῦ παραθέσαντος τὴν ἀπόδοσιν τῆς παρακαταθήκης, ὁ θεματοφύλαξ ὀφείλει νὰ ὑπακούσῃ. Τὰ βάρη τῆς ἐπιστροφῆς, ὁ κόπος δηλαδὴ και τὰ ἔξοδα ἀφορῶσι τὸν κύριον τῆς παρακαταθήκης.

Ἐὰν δὲ ὁ θεματοφύλαξ δὲν ὑπακούσῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ πα-

Ἄρθρ. 800ον. Ὅταν ὁ θεματοφύλαξ προσβληθῆ ὑπὸ φρενοβλαβείας, ἐξ ἧς οὐδεμία μένει θεραπείας ἐλπίς, ἐὰν δὲν σώζηται πλέον αὐτούσιως ἢ παρακαταθήκη, ἣν ἔλαβε σώως, ἔχων ἔτι τὰς φρένας, ὁ κύριος αὐτῆς δικαιούται ν' ἀπαιτήσῃ ἀποζημίωσιν ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ παράφρονος, προσφέρων ἀξιοχρεῶν ἐγγυητὴν.

Ἐὰν ὁμοῦς θεραπευθεὶς ἀκολούθως δι' ἐπιτυχισθῆ, ὅτι εἶχεν ἀποδώσει προηγουμένως εἰς τὸν κύριον αὐτῆς τὴν παρακαταθήκην, ἢ ὅτι αὐτὴ εἶχεν ἀπολεσθῆ τυχαίως, ἐπιβάλλεται αὐτῷ ὄρκος, μεθ' ὃν ἐπιστρέφεται αὐτῷ ἢ ληφθεῖσα ἀποζημίωσις.

Ἄρθρ. 801ον. Ἀποθνήσκοντος τοῦ θεματοφύλακος, ἢ παρακαταθήκη ἐὰν σώζηται αὐτούσιος μεταβαίνει εἰς χεῖρας τῶν κληρονόμων αὐτοῦ ὑπὸ τὴν αὐτὴν ιδιότητα (ὡς ἐμανέτ), διὸ ἐπιστρέφεται εἰς τὸν καταθέσαντα.

Ἐὰν ὁμοῦς δὲν σώῃται αὐτούσιος, οἱ κληρονόμοι ἀποδεικνύοντες ὅτι ὁ θεματοφύλαξ ζῶν ἔτι ὠμολόγησεν, ὅτι ἐπέστρεψε τὴν παρακαταθήκην εἰς τὸν κύριον αὐτῆς, ἢ ὅτι αὐτὴ ἀναίτιως ἀπωλέσθη, ἀπαλλάττονται πάσης ἀποζημιώσεως.

Ἐπίσης, ἐὰν ὁ κληρονόμος ὁμολογήσῃ ὅτι ἐγίνωσκε τὴν παρακαταθήκην καὶ περιγράψῃ αὐτὴν, δι' ἐπιτυχισθῆ δὲ ὅτι ἀπωλέσθη ἀναίτιως καὶ ἄνευ ἀμελείας, ἀπαλλάττεται τῆς ἀποζημιώσεως, βεβαιῶν τὸν δι' ἐπιτυχισμὸν αὐτοῦ τοῦτον ἐνὸρκως.

Ἐὰν δὲ ὁ θεματοφύλαξ ἀποθάνῃ χωρὶς νὰ δηλώσῃ τινὶ τὰ κατὰ τὴν παρακαταθήκην, θεωρεῖται ὡς ἀποκρύψας αὐτὴν κατὰ τὸν θάνατόν του, διὸ ἡ παρακαταθήκη πληρονοεῖται ἐκ τῆς κληρονομικῆς οὐσίας ὡς καὶ τὰ λοιπὰ χρέη.

Ἐπίσης, ἐὰν ὁ κληρονόμος εἴπῃ, ὅτι γινώσκει τὴν παρακαταθήκην χωρὶς ὁμοῦς νὰ περιγράψῃ αὐτὴν καὶ δι' ἐπιτυχισθῆ ὅτι ἀπωλέσθη, ὁ δι' ἐπιτυχισμὸς του εἶναι ἀνίσχυρος καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἀποδείξῃ ὅτι πραγματικῶς ἀπωλέσθη ἀποζημιῶν τὸν καταθέσαντα ἐκ τῆς κληρονομικῆς οὐσίας.

Ἄρθρ. 802ον. Ἀποθνήσκοντος τοῦ καταθέσαντος, ἢ παρακαταθήκη παραδίδεται τῷ κληρονόμῳ αὐτοῦ.

Ἐάν ὁμως ἡ κληρονομία ᾗναι ἐπιβεβαρυσμένη με ὑπέρογκα χρέη, ἢ παράδοσις γίνεται διὰ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς.

Ὁ δὲ θεματοφύλαξ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐνέχεται ἐάν παραδώσῃ τὴν παρακαταθήκην εἰς τὸν κληρονόμον ἐν ἀγνοίᾳ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς καὶ ὁ κληρονόμος ἀποβάλλῃ αὐτὴν ὅπως δῆποτε ἐκ τῶν χειρῶν του.

Ἄρθρ. 803ον. Ὅταν πρόκηται νὰ δοθῇ ἀποζημίωσις διὰ παρακαταθήκην, ἐάν μὲν αὕτη ᾗτο πρᾶγμα ἀντικαταστατὸν, ἀποδίδεται ἕτερον πρᾶγμα ὅμοιον αὐτῷ· ἐάν δὲ μὴ ἀντικαταστατὸν, πληρώνεται ἡ ἀξία ἣν εἶχεν ἡ παρακαταθήκη, καθ' ἣν ἡμέραν συνέβη τὸ τὴν ἀποζημίωσιν προκαλοῦν περιστατικόν.

ΤΙΤΛΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

ΠΕΡΙ ΧΡΗΣΙΔΑΝΕΙΟΥ (ΔΙΑΙΡΕΙΤΑΙ ΕἰΣ ΔΥΟ ΚΕΦΑΛΑΙΑ.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΧΡΗΣΙΔΑΝΕΙΟΥ.

Ἄρθρ. 804ον. Τὸ χρησιδάνειον συγροτεῖται διὰ προτάσεως καὶ παραδοχῆς καθὼς καὶ διὰ σιωπηρᾶς πράξεως (طیّبی تراضی).

Π. χ. Ἐάν τις εἴπῃ ἐτέρῳ: ἐδάνεισά σοι τοῦτο τὸ πρᾶγμα ἢ μου ἢ ἔδωκά σοι αὐτὸ ὡς χρησιδάνειον καὶ ἐκεῖνος ἀπακριθῆ: ἐδέχθη ν, ἢ χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ τι παραλάβῃ τὸ πρᾶγμα, συνίσταται συνάλλαγμα χρησιδανείου. Ἐπίσης συγκεκροτημένον θεωρεῖται τὸ συνάλλαγμα τοῦτο καὶ ὅταν τις εἴπῃ: δάνεισόν μοι τοῦτο τὸ πρᾶγμα καὶ ὁ ἕτερος χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ τι παραδώσῃ τὸ πρᾶγμα εἰς αὐτόν.

"Αρθρ. 805ον. Ἡ σιωπὴ τοῦ χρήστου δὲν θεωρεῖται ὡς παραδοχὴ (συναινέσεις).

"Ὅθεν, ἐάν τις ζητήσῃ παρ' ἐτέρου πράγματι ὡς χρησιδάνειον καὶ ἐκεῖνος δὲν δώσῃ αὐτῷ ἀπάντησιν, λαμβάνων τὸ πρᾶγμα θεωρεῖται ὡς ἄρπαξ.

"Αρθρ. 806ον. Ὁ χρήστης δύναται ν' ἀνακαλέσῃ τὸ χρησιδάνειον ὁπόταν θέλῃ.

"Αρθρ. 807ον. Ἀποθνήσκοντος τοῦ ἐτέρου τῶν συμβαλλομένων ἦτοι τοῦ χρήστου ἢ τοῦ χρησαμένου, τὸ συνάλλαγμα διαλύεται.

"Αρθρ. 808ον. Τὸ ὡς χρησιδάνειον διδόμενον πρᾶγμα πρέπει νὰ ᾔναι τοιοῦτον ὥστε νὰ δύναται τις νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὸ ἢ νὰ καρπωθῇ οἰανδήποτε ὠφέλειαν ἐξ αὐτοῦ.

Ἐπομένως ζῶν τὸ ὅποῖον ἐδραπέτευσε δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀντικείμενον χρησιδανείου.

"Αρθρ. 809ον. Ὁ χρήστης καὶ ὁ χρησάμενος πρέπει νὰ ᾔναι ἐχέφρονες καὶ νὰ ἔχωσι τὴν κρίσιν ἀνεπτυγμένην.

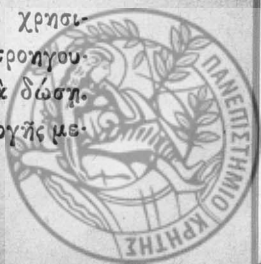
Δὲν εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ ᾔναι καὶ ἐνήλικες.

Διὸ οὔτε ὁ παράφρων, οὔτε ὁ μὴ ἔχων ἀνεπτυγμένην τὴν κρίσιν ἀνήλιξ δύναται νὰ συνάψῃ ἐγκύρως συνάλλαγμα χρησιδανείου, ἐν ᾧ ὁ χειράφετος ἀνήλιξ (جذ لا معةزوں) δίδει καὶ λαμβάνει ἐγκύρως χρησιδάνειον.

"Αρθρ. 810ον. Τὸ χρησιδάνειον τελειοῦται διὰ τῆς παραλαβῆς, πρὸ αὐτῆς δὲ οὐδεμίαν ἔχει ἐνέργειαν.

"Αρθρ. 811ον. Τὸ ἀντικείμενον τοῦ δανείου πρέπει νὰ ᾔναι προσδιωρισμένον.

Π. χ. Ἐὰν λεχθῇ ὅτι δίδεται ὡς χρησιδάνειον ὁ ἕτερος δύο ἵππων, χωρὶς ὅμως νὰ προσδιορισθῇ τίς ἐξ αὐτῶν εἶναι ὁ δοθησόμενος, οὔτε παραχωρηθῇ εἰς τὸν δανειζόμενον τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέξῃ ὁπότερον θέλῃ, ἐκ τοῦ λόγου τούτου δὲν συγκροτεῖται συνάλλαγμα χρησιδανείου· διότι ὅπως τοῦτο θεωρηθῇ συγκεκριμένον πρέπει προηγουμένως ὁ χρήστης νὰ προσδιορίσῃ τίνα ἐκ τῶν δύο ἐννοεῖ νὰ δώσῃ. Ἐὰν ὅμως δώσῃ εἰς τὸν δανειζόμενον τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς με-

ταξὺ τῶν δύο λέγων αὐτῶ: λάβε ὁπότερον θέλης, τὸ συνάλλαγμα συγχροτεῖται ἐγκύρως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΤΟΥ ΧΡΗΣΙΔΑΝΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΝΟΧΗ ΠΗΓΑΖΟΥΣΑ ΒΕ ΑΥΤΟΥ.

Ἄρθρ. 812ον. Ὁ χρησάμενος ἀπολαμβάνει τὰς ὠφελείας τοῦ χρησιδανείου δωρεάν.

Διὸ ὁ χρήστης δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ μίσθωμα ἀπὸ τὸν χρησάμενον διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ δανεισθέντος πράγματος.

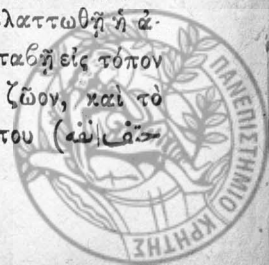
Ἄρθρ. 813ον. Τὸ χρησιδάνειον μένει εἰς χεῖρας τοῦ χρησαμένου ὡς παρακαταθήκη.

Ἐὰν ὅθεν τυχαίως ἀπολεσθῇ ἢ πάθῃ τι ἐλαττοῦν τὴν ἀξίαν του, ὁ χρησάμενος δὲν ὑπόκειται εἰς ἀποζημίωσιν.

Π. χ. Ἐὰν τὸ δανεισθὲν κάτοπτρον πέσῃ τυχαίως ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ χρησαμένου καὶ συντριβῇ, ἢ ἂν αὐτὸς ὀλισθήσας συντρίψῃ αὐτὸ διὰ τοῦ ποδός του, δὲν ὑπόκειται εἰς ἀποζημίωσιν. Ἐπίσης ἂν ἐπὶ τάπητος ὃν κρατεῖ τις ὡς χρησιδάνειον πέσῃ τι καὶ κηλιδώσῃ αὐτόν, δὲν ὑπόκειται εἰς ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ὡς ἐκ τῆς κηλίδος προσληθούσαν ὑποτίμησιν εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ τάπητος.

Ἄρθρ. 814ον. Ἡ αἰτία καὶ ἡ ἔλλειψις τοῦ χρησαμένου καθιστῶσιν αὐτόν ὑπεύθυνον διὰ πᾶσαν ἀπώλειαν ἢ βλάβην τοῦ χρησιδανείου, ἐξ ὁποιασδήποτε αἰτίας καὶ ἂν προέρχεται.

Π. χ. Ἐὰν ὁ χρησάμενος μεταβῇ διὰ τοῦ δανεισθέντος αὐτῶ ζῶου ἐντὸς μιᾶς μόνης ἡμέρας εἰς μέρος ἀπέχον δύο ἡμερῶν δρόμον καὶ τὸ ζῶον ψοφήσῃ ἢ ἐξασθενήσῃ οὕτως ὥστε νὰ ἐλαττωθῇ ἡ ἀξία αὐτοῦ, ὑπόκειται εἰς ἀποζημίωσιν. Ἐπίσης ἐὰν μεταβῇ εἰς τόπον μᾶλλον μεμακρυσμένον ἐκείνου δι' ὃν ἐδανείσθη τὸ ζῶον, καὶ τὸ ζῶον ψοφήσῃ φυσικῶς καθ' ὁδὸν ὑπὸ αὐτομάτου θανάτου (αὐτομάτου θανάτου)

Π. χ. Ἐάν τις δανείσῃ τὸν ἵππον του χωρὶς νὰ ἐπιβάλῃ περιορισμὸν τινὰ, ὁ χρησάμενος δύναται νὰ ἀναβῇ αὐτὸν ὁπόταν θέλῃ καὶ νὰ μεταβῇ ὅπου θέλῃ.

Δὲν δύναται ὅμως καὶ νὰ μεταβῇ ἐν μιᾷ ὥρᾳ εἰς τόπον, δι' ὃν συνήθως ἀπαιτοῦνται δύο ὥραι.

Ἐπίσης ἐν τῷ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον δανεισθέντι δωματίῳ ξενῶνός τινος ὁ χρησάμενος δύναται ἢ νὰ κατοικήσῃ, ἢ καὶ νὰ ἐναποθέσῃ ἐμπορεύματα.

Δὲν δύναται ὅμως ἐναντίον τῆς συνηθείας νὰ μετέλθῃ ἐν αὐτῷ τὴν σιδηρουργίαν.

Ἄρθρ. 817ον. Ὅταν ἐν τῷ συναλλάγματι τοῦ χρησιδανείου προσδιορισθῶσιν ὁ χρόνος καὶ ὁ τόπος τῆς χρήσεως, ὁ χρησάμενος δὲν δύναται νὰ παραβῇ τὴν συμφωνίαν ταύτην.

Π. χ. Ὁ δανεισθεὶς ζῶον ὅπως ἀναβῇ αὐτὸ τρεῖς ὥρας, δὲν δύναται νὰ τὸ ἀναβῇ τέσσαρας. Οὔτε δύναται νὰ μεταβῇ ἀλλοχόσε ὁ δανεισθεὶς ζῶον ὅπως μεταβῇ εἰς ὠρισμένον τι μέρος.

Ἄρθρ. 818ον. Ὁ δανεισθεὶς πράγμα τι ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ ποιήσῃ ὠρισμένην τινὰ χρῆσιν αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ κάμῃ ἀνωτέραν χρῆσιν τοῦ πράγματος.

Δύναται ὅμως νὰ ποιήσῃ ὁμοίαν, ἢ κατωτέραν τῆς προσδιορισθείσης χρῆσιν.

Π. χ. Εἰς τὸ ζῶον, ὅπερ ἐδανείσθη τις ἵνα φορτώσῃ σῖτον δὲν δύναται νὰ φορτώσῃ σίδηρον ἢ λίθους.

Δύναται ὅμως νὰ φορτώσῃ ἕτερον πρᾶγμα ἴσον κατὰ τὸ βῆρος ἢ ἐλαφρότερον τοῦ σιδήρου.

Ἐπίσης δὲν δύναται τις νὰ ἐπιθέσῃ φορτίον εἰς τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον ἐδανείσθη διὰ νὰ ἀναβῇ.

Δύναται ὅμως νὰ ἀναβῇ τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον ἐδανείσθη διὰ φορτίον.

Ἄρθρ. 819ον. Ἐάν ὁ χρήστης προσέφερε τὸ πρᾶγμα χωρὶς νὰ προσδιορίσῃ τὸν χρησόμενον, ὁ χρησάμενος δύναται νὰ κάμῃ οὐ μόνον ἄμεσον ἀλλὰ καὶ ἔμμεσον χρῆσιν αὐτοῦ.

Δύναται δηλαδή καὶ ὁ ἴδιος νὰ μεταχειρισθῇ τὸ πρᾶγμα καὶ εἰς ἕτερον νὰ παραχωρήσῃ τὴν χρῆσιν αὐτοῦ.

Ἐννοεῖται δὲ τοῦτο οὐ μόνον διὰ τὰ πράγματα τὰ ὅποια δὲν ἀλλάσσουν ἀλλάσσοντος τοῦ χρωμένου, οἷόν ἐστι τὸ δωμάτιον, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἀλλάσσουν, οἷον ὁ ἵππος.

Π. χ. Ἐάν τις εἴπῃ ἑτέρῳ: ἐ δ ἄ ν ει σ ἄ σοι τὸ δ ω μ ἄ τ ι ὄ ν μ ο υ, ὁ χρησάμενος δύναται ἂν θέλῃ νὰ κατοικήσῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸ δωμάτιον, ἢ καὶ νὰ παραχωρήσῃ αὐτὸ ἑτέρῳ πρὸς κατοικίαν.

Ἐπίσης, ἐάν εἴπῃ: ἐ δ ἄ ν ει σ ἄ σοι τ ο ὔ τ ο ν τ ὸ ν ἵ π π ο ν, ὁ χρησάμενος δύναται νὰ ἱππεύσῃ αὐτὸν ὁ ἴδιος, ἢ ἐάν θέλῃ νὰ τὸν παραχωρήσῃ εἰς τρίτον τινὰ πρὸς ἱππευσιν.

Ἄρθρ. 820ον. Ὁ προσδιορισμὸς τοῦ μεταχειρισθησομένου τὸ πρᾶγμα προσώπου ἰσχύει, ὅταν τὸ δανειζόμενον πρᾶγμα ᾖ εἰς ἐκείνων τὰ ὅποια ἀλλάσσουν μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ μεταχειριζομένου· δὲν ἰσχύει δὲ ὅταν τὸ πρᾶγμα δὲν ᾖ εἰς τοιοῦτο.

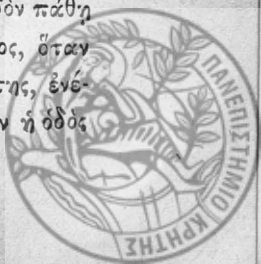
Ἐάν ὅμως ὁ χρήστης ἀπαγορεύσῃ ῥητῶς εἰς τὸν χρησάμενον τὴν εἰς τρίτον παραχώρησιν τοῦ πράγματος, οὗτος δὲν δύναται νὰ κάμῃ ἢ μόνον ἀμεσον χρῆσιν αὐτοῦ.

Π. χ. Ἐάν ὁ χρήστης εἴπῃ: σοὶ ἐ δ ἄ ν ει σ ἄ τὸ ζ ῶ ο ν τ ο ὔ τ ο ὅ π ω ς τὸ ἀναβῆς ὁ ἴδιος, ὁ χρησάμενος δὲν δύναται ν' ἀναβιάσῃ εἰς αὐτὸ τὸν ὑπερέτην του.

Ἐάν δὲ προκειμένου περὶ δωματίου, εἴπῃ: σοὶ ἐ δ ἄ ν ει σ ἄ τὸ δ ω μ ἄ τ ι ὄ ν τ ο ὔ τ ο ὅ π ω ς κ α τ ο ι κ ῆ σ η ς ὁ ἴ δ ι ο ς, ὁ χρησάμενος δύναται καὶ αὐτὸς νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ δωμάτιον καὶ εἰς ἕτερον νὰ παραχωρήσῃ αὐτό.

Ἐάν ὅμως ὁ χρήστης προσέθηκε: μ ἢ π α ρ α χ ω ρ ῆ σ η ς α ὔ τ ὸ εἰς ἄ λ λ ο ν, τότε δὲν δύναται ἢ μόνος αὐτὸς νὰ κατοικήσῃ αὐτό.

Ἄρθρ. 821ον. Ὅταν δανείζηται τις ζῶον ὅπως μεταβῆ που, καὶ ὑπάρχωσι πολλαὶ ὁδοὶ ἄγουσαι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, δύναται νὰ μεταβῇ δι' ἧς τινος θέλῃ τῶν ὁδῶν τούτων, ἐάν ᾖ εἰς συνήθειν παρὰ τῷ λαῷ. Ἐάν ὅμως μεταβῇ δι' ὁδοῦ μὴ συνήθους καὶ καθ' ὁδὸν πάθη τὸ ζῶον, ὑπόκειται εἰς ἀποζήμιωσιν. Ἐπίσης ὁ χρησάμενος, ὅταν μεταβῇ δι' ἑτέρας ὁδοῦ παρ' ἐκεῖνην ἣν προσδιώρισεν ὁ χρήστης, ἐνέχεται διὰ τὴν καθ' ὁδὸν συμβᾶσαν ἀπώλειαν τοῦ ζώου, ἐάν ἡ ὁδὸς

αὕτη ἦτο μακροτέρα, ἢ ἀσυνήθης παρὰ τῷ λαῷ, ἢ τέλος δὲν ἦτο ἀσφαλής.

Ἄρθρ. 822ον. Ἐάν τις ζητήσῃ ὡς χρησιδάνειον παρὰ γυναικὸς πρᾶγμα ἀνήκον εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς καὶ αὕτη τὸ δῶση χωρὶς τὴν ἀδειαν ἐκείνου, οὔτε ἡ γυνή, οὔτε ὁ χρησάμενος ὑπόκεινται εἰς ἀποζημίωσιν διὰ τὴν συμβησομένην τυχὸν ἀπώλειαν τοῦ πράγματος, ἐάν ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν πραγμάτων, τὰ ὅποια χρησιμεύοντα ἐντὸς τῆς οἰκίας εὐρίσκονται κατὰ τὴν συνήθειαν εἰς χεῖρας τῆς γυναικός.

Ἐάν ὅμως δὲν ἦτο τοιοῦτο, οἷον ἐάν ἦτο ἵππος, ὁ σύζυγος δύναται νὰ ζητήσῃ ἀποζημίωσιν ἢ ἀπὸ τὴν σύζυγον αὐτοῦ ἢ ἀπὸ τὸν χρησάμενον κατ' ἐπιλογὴν.

Ἄρθρ. 823ον. Ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ χρήστου ὁ χρησάμενος δὲν δύναται νὰ ἐμισθώσῃ ἢ νὰ ἐνεχυριάσῃ τὸ ἐπὶ χρήσει δανεισθέν. Οὔτε δύναται νὰ ἐνεχυριάσῃ διὰ χρέος ὅπερ ἔχει εἰς ἄλλην πόλιν τὸ πρᾶγμα, τὸ ὅποσον ἐδανείσθη ὅπως ἐνεχυριάσῃ ἀπέναντι χρέους ὅπερ ἔχει ἐν ἐτέρᾳ πόλει.

Ἐάν δὲ πράξῃ τοῦτο καὶ ἀπολεσθῇ τὸ χρησιδάνειον, ἐπέχεται εἰς ἀποζημίωσιν.

Ἄρθρ. 824ον. Ὁ χρησάμενος δύναται νὰ παρακαταθέσῃ ἐτέρῳ τὸ ἐπὶ χρήσει ληφθέν.

Καὶ ἐάν τοῦτο ἀπολεσθῇ εἰς χεῖρας τοῦ θεματοφύλακος ἀναίτιως, δὲν ὑπόκειται εἰς ἀποζημίωσιν.

Π. χ. Ἐάν μεταβάσῃ εἰς τὸν ὄρισμένον τόπον διὰ τοῦ ἐπὶ ταύτῃ δανεισθέντος αὐτῷ ἵππου παραδῶση αὐτόν, κουρασθέντα εἷς τινα ἐκεῖ πρὸς φύλαξιν, θνήσκοντος τοῦ ζώου δι' αὐτομάτου θανάτου (αἰτία > χάτφε ἔνοφιχη) δὲν ὑπόκειται εἰς ἀποζημίωσιν.

Ἄρθρ. 825ον. Ἄμα ζητήσαντος τοῦ χρήστου τὸ πρᾶγμα, ὁ χρησάμενος ὀφείλει ν' ἀποδώσῃ αὐτό.

Ἐάν δὲ παρακρατήσῃ αὐτὸ ἄνευ λόγου καὶ ἀπολεσθῇ ἢ ἐλαττωθῇ ἢ ἀξία του, ὑπόκειται εἰς ἀποζημίωσιν.

Ἄρθρ. 826ον. Ἄμα ἐκπνεύσαντος τοῦ ῥητῶς ἢ σιωπηρῶς ὀρισθέντος χρόνου τοῦ χρησιδανείου, ὁ χρησάμενος ὀφείλει νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ πρᾶγμα.

Συγχωρεῖται ὅμως ἡ συνήθης βραδύτης.

Π. χ. Ἐὰν δανεισθῇ τις κόσμημα ἐπὶ συμφωνίᾳ ἵνα μεταχειρισθῇ αὐτὸ μέχρι τοῦ δειλινοῦ τῆς δεῖνος ἡμέρας, ὀφείλει νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὸ ἅμα ἐπιστάντος τοῦ ὠρισμένου χρόνου.

Ἐπίσης τὰ κοσμήματα, τὰ ὁποῖα ἐδανείσθημεν ὅπως χρησιμεύσωσι κατὰ τὸν γάμον τινὸς πρέπει νὰ ἐπιστραφῶσιν ἅμα τελεσθέντος τοῦ γάμου.

Συγχωρεῖται ὅμως συνήθης τις βραδύτης εἰς τὴν ἐπιστροφήν.

Ἄρθρ. 827ον. Ἐὰν πράγμα τι ἐλήφθη ἐπὶ χρήσει ἵνα χρησιμεύσῃ εἰς ἐργασίαν τινὰ, μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐργασίας μένει εἰς χεῖρας τοῦ χρησαμένου ὡς παρακαταθήκη.

Ἐπομένως δὲν δύναται πλέον νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὸ, οὔτε νὰ κρατήσῃ αὐτὸ πέραν τοῦ συνήθως ἀπαιτουμένου διὰ τὴν ἀπόδοσιν χρόνου. Ἐὰν δὲ πράξῃ τοῦτο, ἐνέχεται.

Ἄρθρ. 828ον. Ὁ χρησάμενος ἐπιστρέφει τὸ πρᾶγμα αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀνθρώπου τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ εἰς τὸν χρήστην.

Ἐὰν δὲ διαβιβάσῃ αὐτὸ δι' ἀνθρώπου μὴ ἀπολαύοντος τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ καὶ ἀπολεσθῇ πρὶν φθάσῃ εἰς χεῖρας τοῦ χρήστου, ὑπόκειται εἰς ἀποζημίωσιν.

Ἄρθρ. 829ον. Ὅταν τὰ ἐπὶ χρήσει δανεισθέντα ἦναι πολύτιμα πράγματα, οἷον ἀδάμαντες κλπ. πρέπει ν' ἀποδοθῶσι προσωπικῶς εἰς τὸν χρήστην.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ λοιπὰ πράγματα ἀρκεῖ νὰ φέρῃ καὶ καταθήσῃ τις αὐτὰ εἰς τόπον ἔνθα κατὰ τὴν συνήθειαν θεωροῦνται ὡς παραδεδομένα.

Π. χ. Τὸ ἐπὶ χρήσει ληφθὲν ζῶον θεωρεῖται ὡς ἐπιστραφέν, ἐὰν ὁ χρησάμενος ἔφερῃν αὐτὸ εἰς τὸ ἵπποστάσιον τοῦ χρήστου, ἢ παρέδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν ἵπποκόμον τοῦ.

Ἄρθρ. 830ον. Τὰ βάρη τῆς ἀποδόσεως τοῦ χρησιδανείου ἀποδίδονται τὸν χρησάμενον.

Ἄρθρ. 831ον. Ἐγκυρον εἶναι τὸ δανεῖσθαι γῆν πρὸς οἰκοδόμησιν κτιρίου ἢ φύτευσιν δένδρου.

Ἄλλ' ὁ χρήστης ὁπόταν θέλῃ, δύναται νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν χρεῖ-

σάμενον νὰ ἄρῃ τὸ προστεθὲν πρᾶγμα καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτῷ τὴν γῆν. Ἐὰν ὅμως τὸ συνάλλαγμα ἦτο συνεστημένον ἐπὶ ὠρισμένης προθεσμίας, ὀφείλει ὁ χρήστης ν' ἀποζημιώσῃ τὸν χρησάμενον πληρόνων αὐτῷ τὴν διαφοράν, ἣτις ὑπάρχει μεταξύ τῆς ἀξίας τῶν δένδρων ἐξεργιζομένων, καὶ ἐκείνης ἣν θὰ εἶχον κατὰ τὸ τέλος τῆς προθεσμίας ἐὰν ἔμενον μέχρι τότε εἰς τὴν θέσιν των.

Π. χ. Ἐὰν ἡ ἀξία τοῦ ὕλικου τῶν δένδρων ἢ τῶν κτιρίων ἀμέσως ἐκρίζουμένων ἢ κατασπωμένων ἦναι 12 λιρῶν, φαίνεται δὲ ὅτι, ἐὰν μένωσιν εἰς τὴν θέσιν των μέχρι τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας, ἡ ἀξία αὐτῶν θέλει ἀναβῆ εἰς 20 λίρας, ὁ χρήστης ὀφείλει νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν χρησάμενον 8 λίρας.

Ἄρθρ. 832ον. Ὁ χρήστης γῆς πρὸς σποράν, εἴτε ἐπὶ προθεσμίας εἴτε μὴ συνέστη τὸ συνάλλαγμα, δὲν δύναται ν' ἀναίρεσῃ αὐτὸ καὶ νὰ λάβῃ ὀπίσω τὴν γῆν πρὸ τῆς συγκομιδῆς τοῦ καρποῦ.

24 Ζιληχῆδζδζῆ 1288 — 21 Φεβρουαρίου 1872.

ΑΧΜΕΤ ΔΖΕΒΔΕΤ

ΑΧΜΕΤ ΧΗΑΜΙ

Μέλος τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου.

ΟΜΕΡ ΧΟΥΛΟΥΣΗ

ΑΧΜΕΤ ΧΑΛΙΑ

Μέλος τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἱερονομικῶν Ἐξετάσεων.

Διανομεὺς τῶν κληρονομιῶν.

ΒΣΣΕΙΑ ΧΑΛΙΑ

ΙΟΥΝΟΥΣ ΒΕΧΠΙ

Ἐπίτροπος τῶν Ἱερονομικῶν μαθημάτων.

Διευθυντὴς τῆς Ἱεροδικαστικῆς σχολῆς.

ΕΣΣΕΙΑ ΧΑΛΙΑ

ΑΒΔΟΥΛΑΑΤΙΦ ΣΟΥΚΡΙ

Ῥητροφύλαξ.

Μέλος τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς.

ΣΕΙΦ ΕΔΔΙΝ

Μέλος τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς.

Τ Ε Λ Ο Σ.

